

Eén van onze auteurs is heengegaan..

In memoriam

Prof. em. dr. A. L. J. Van de Walle

(1922 - 2006)

Adelbert Van de Walle was architect, professor en doctor emeritus in de kunstgeschiedenis en de oudheidkunde, mede-oprichter van het Centrum voor de Wetenschappelijke Studie van het Meubel aan de Gentse universiteit, vice-voorzitter van de Commissie voor Kunstberoepen, en zoveel meer...

Na de Tweede Wereldoorlog bouwde hij een academische carrière uit als professor aan het Hoger Instituut voor Kunstgeschiedenis en Oudheidkunde van de Gentse universiteit.

Daarnaast was hij conservator van diverse Gentse musea, in het bijzonder van het Gentse Museum voor Sierkunst, dat hij leidde van 1951 tot 1974. Onder zijn bewind groeide dit museum halverwege de jaren 1950 uit tot een geëngageerd promotor van 'moderne' meubelen van Belgische makelij. Tegelijk profileerde hij zich als 'woonopvoeder'. Deze ambities zouden op voorbeeldige wijze samenkomen in de drie Nationale Salons voor Modern Sociaal Meubel die Van de Walle organiseerde tussen 1955 en 1957, in samenwerking met architect Dan Craet en ontwerpster Frida Burssens.

In dezelfde periode was hij pionier voor de archeologie in Vlaanderen met de belangrijke archeologische opgravingen die hij leidde binnen het site van Ename (1941-1946), het Gentse Gravensteen (1950-1954) en de Antwerpse Burg (1952-53) (1955-57) (1957-61), waarvan de resultaten ongeëvenaard zijn en terecht nationale follow-up en internationale weerklank kregen. Hetzelfde geldt voor zijn talrijke publicaties en lezingen. Zijn *Het Bouwbedrijf in de Lage Landen tijdens de Middeleeuwen* (1959), *De Gotiek in België - La Belgique Gothique - Gothic Art in Belgium - Gotische Kunst in België* (1971) blijven standaardwerken.

Adelbert is niet meer. Plotsklaps. Of niet toch.

Week na week had zijn slechte gezondheid hem meer uitgeput.
Maandag 26 juni bezocht ik hem nog in zijn ziekenhuiskamer.
Woensdag 28 juni bereikte me het bericht van zijn overlijden.

Ik moet één van de laatste zijn geweest die hem in leven zag.
Op mijn afscheid reageerde hij niet meer. Berustend in feite. Vredig.

We hebben het nog samen over zijn gezondheidstoestand gehad. Zelf maakte hij er zich geen illusies meer over maar hield toch sterk dat eventuele chirurgische ingrepen soulaas zouden brengen. Na medische *second of multiple opinions*. Maar geen van ons beiden geloofde er nog echt in.

En we hadden het ook over zijn bezorgdheid of het resultaat van onze laatste samenwerking - de bijdrage die in huidig tijdschrift is opgenomen - toch nog zou kunnen verschijnen. Ook al zou het onafgewerkt blijven.

Enkele beelden zullen me steeds van Adelbert bijblijven.
Eerst en vooral zijn charmante bescheidenheid en zijn onvoorwaardelijke warme gastvrijheid bij elk bezoek - steeds vol van humor. Ik zie hem nog temidden van een als het ware onuitputtelijk kunsthistorisch archief, honderduit vertellend over zijn studie over de diplomatieke koffer van Kortrijk, over het internationaal belang van de Romaanse ivoren kromstaf van Ename, zijn begaan met de verloedering van onze stad, zijn vriend dokter Roland Heughebaert, over de activiteiten van het buurtcomité van de Portus van Gent, over een nieuwe vondst in één of ander wetenschappelijk werk of kunstboek...

Of ons gezellig van gedachten wisselen op het zonnig miniterrras achter zijn minimuseum, enkele "molenaarstrappen" hoog. Grappend over alles en nog wat. Over onze geslaagde samenwerking in de voorbije jaren – het tijdschrift over Lieven Bauwens of dat over de *Chest of Oxford* aka *Courtrai*. Over de "Vijf pijlers van Gent" – zijn ontwerp voor het monument dat er ooit op een groen heraan-gelegd Laurentplein zou moeten komen. Of over de bisschop van Gent spelend op zijn accordeon...

Of nog, het beeld van een ganse leefruimte vol boeken, foto's, tekeningen, schetsen om zijn laatste *statement* waar te maken. Een studie die hem de laatste maanden van zijn leven gaande hield. De reconstructie van wat hij ondertussen de beruchte "koffer van de Gulden Sporen" was beginnen noemen lag hem nauw aan het hart. Hij ging ermee slapen en stond ermee op - zijn koffer.

Zijn laatste bijdrage is hierna als erebetoon opgenomen.
Het feit dat zijn studie vanuit bepaalde zijde niet met de nodige ernst werd bejegend zal zijn gezondheidstoestand er niet op vooruit geholpen hebben - ja zelfs de oorzaak van zijn heengaan hebben bespoedigd. Hij was er teveel mee begaan.

Dit alles hield hem alert. Net als recente media aandacht rond zijn "kleinste huisje van Gent". Hij vond deze aandacht amusant. Nauwelijks nog te been, in pijn en snel vermoeid was toch iedereen voor hem nog welkom en vond er een open deur.

Adelbert is het tegendeel van de onbezonnen zegswijze dat iedereen vervangbaar is - een levend archief is hier voor altijd verloren. Een toeval dat de spellingcontrole van het computerprogramma waarop ik deze tekst schreef, als alternatief voor Adelbert aangeeft : *Adelborst - Edelhert - Atelier?*

Tekst: Guido Deseijn, foto gerdaYD 2006

Lees zeker ook: FREDIE FLORE & DIRK PULTAU, *Woonopvoeding. Een gesprek met Adelbert van de Walle*, in: De Witte Raaf - uitgave juli 2005 (met dank)

http://dewitteraaf.stylelabs.com/web/flash/content.asp?struct_id=8&pagetype=search&language_id=2&pagecount=1&site=DWR_site